

Remiantis Austrijos *Fremdengesetz* 94 straipsnio 2 dalimi, skundas dėl atsisakymo išduoti vizą arba dėl išduotos vizos panaikinimo negalimas. Ši nuostata prieštarauja direktyvos 8 straipsnyje įtvirtintai pareigai, pagal kurią suinteresuotas asmuo gali naudotis tokiais pat teisės gynimo priemonėmis, kuriomis gali naudotis tos valstybės piliečiai dėl tokių administracinių aktų, nepriklausomai nuo to, ar tai yra teisės gynimo priemonės administracinėse įstaigose, ar teismuose. Austrijos Respublikos argumentavimas, kad teisės gynimo priemonės draudimas šiame kontekste pateisinamas todėl, kad ir atsisakymas išduoti vizą, ir išduotos vizos panaikinimas turi tik atskiro akto poveikį, o pateikus naują prašymą tikslą galima pasiekti greičiau nei pasinaudojant teisės gynimo priemonėmis, netinkamas. Būtent pateikiant pakartotinį prašymą slypi pavojus, kad objektyviai neteisingas sprendimas paprasčiausiai bus pakartotas.

(¹) OL L 56, p. 850.

Europos Bendrijų Komisijos 2005 m. gegužės 20 d. pareiškimas ieškinyms Austrijos Respublikai

(Byla C-226/05)

(2005/C 171/19)

(Proceso kalba: vokiečių)

2005 m. gegužės 20 d. Europos Bendrijų Teisingumo Teisme buvo pareiškimas Europos Bendrijų Komisijos, atstovaujamos Dr. Bernhard Schima, nurodžiusio adresą dokumentams įteikti Liuksemburge, ieškinyms Austrijos Respublikai.

Ieškovė Teisingumo Teismo prašo:

1) pripažinti, kad Austrijos Respublika pažeidė savo įsipareigojimus visiškai įgyvendinti 1996 m. gruodžio 9 d. Tarybos direktyvą 96/82/EB dėl didelių, su pavojingomis medžiagomis susijusių avarijų pavojaus kontrolės (¹), kadangi

— pažeisdama direktyvos 24 straipsnio 1 dalį federalinių Mineralinių žaliavų įstatymo (*Mineralrohstoffgesetz*) ir

Šaudymo priemonių ir sprogmėnų įstatymo (*Schieß- und Sprengmittelgesetz*) bei Zalcburgo federalinės žemės Elektros energijos ūkio įstatymo (*Energiewirtschaftsgesetz*) taikymo srityje nepriėmė direktyvą įgyvendinančių nuostatų;

— neįgyvendino direktyvos 11 straipsnio dėl išorės avarinių planų Burgenlando, Zalcburgo, Štirijos ir Tirolio federalinių žemių teritorijoje;

— neįgyvendino direktyvos 12 straipsnio Aukštutinės Austrijos federalinės žemės teritorijoje ir

— neįgyvendino direktyvos 8 straipsnio 2 dalies b punkto Burgenlando, Aukštutinės Austrijos, Zalcburgo, Tirolio ir Foralbergo federalinių žemių teritorijoje

arba visais šiais atvejais nepranešė Komisijai apie įgyvendinimo priemones.

2) priteisti iš Austrijos Respublikos bylinėjimosi išlaidas.

Ieškinio pagrindai ir pagrindiniai argumentai

Pagal 1996 m. gruodžio 9 d. Tarybos direktyvos 96/82/EB dėl didelių, su pavojingomis medžiagomis susijusių avarijų pavojaus kontrolės 24 straipsnio 1 dalį valstybės narės ją turėjo perkelti į nacionalinę teisę ne vėliau kaip praėjus 24 mėnesiams nuo jos įsigaliojimo, t. y. iki 1999 m. vasario 3 d. Austrijoje direktyvos įgyvendinimo pareiga iš dalies tenka federacijai, o iš dalies — federalinėms žemėms.

Komisijos nuomone, Austrijoje direktyva buvo perkelta nevisiškai arba nepakankamai: svarbiose srityse yra direktyvos perkėlimo spragų, o dalis perkėlimo nuostatų neatitinka direktyvos reikalavimų.

Federalinės teisės lygmeniu direktyva dar nebuvo įgyvendinta Mineralinių žaliavų įstatymo (*Mineralrohstoffgesetz*) ir Šaudymo priemonių ir sprogmėnų įstatymo (*Schieß- und Sprengmittelgesetz*) taikymo srityse, o federalinių žemių lygmeniu — Zalcburgo federalinės žemės Elektros energijos ūkio įstatymo (*Energiewirtschaftsgesetz*) taikymo srityje.

Direktyvos 11 straipsnio 1 dalis — išorės avarinio plano priemonės už objekto ribų parengimas — nėra įgyvendintas Burgenlando, Zalcburgo, Štirijos ir Tirolio federalinių žemių teritorijoje.

Direktyvos 12 straipsnis nustato valstybių narių pareigą žemėtvarkos politikoje ir (arba) kitoje atitinkamoje politikos srityje atsižvelgti į stambių avarių prevencijos ir jų padarinių apribojimo uždavinius. Valstybės narės privalo kontroliuoti naujų objektų išdėstymą ir parengti tinkamą konsultacijų tvarką, siekiant įgyvendinti šią politiką. Tačiau Aukštutinės Austrijos federalinės žemės atveju Komisijai nebuvo pranešta apie 12 straipsnio perkėlimo priemones.

Direktyvos 8 straipsnio 2 dalies b punktas reikalauja, kad vadinamųjų „domino efekto“ objektų atveju valstybės narės numatytų bendradarbiavimą informuojant visuomenę ir teikiant kompetentingai institucijai informaciją dėl išorinių avarinių planų rengimo. Ši nuostata nebuvo įgyvendinta Burgenlando, Aukštutinės Austrijos, Zalcburgo, Tirolio ir Foralbergo federalinių žemių teritorijoje.

(¹) OL L 10, p. 13.

Europos Bendrijų Komisijos 2005 m. gegužės 26 d. pareikštas ieškinys Prancūzijos Respublikai

(Byla C-232/05)

(2005/C 171/20)

(Proceso kalba: prancūzų)

2005 m. gegužės 26 d. Europos Bendrijų Teisingumo Teisme buvo pareikštas Europos Bendrijų Komisijos, atstovaujamos Christophe Giolito, nurodžiusio adresą dokumentams įteikti Liuksemburge, ieškinys Prancūzijos Respublikai.

Europos Bendrijų Komisija Teisingumo Teismo prašo:

- 1) pripažinti, kad per nustatytą laikotarpį neįvykdžiusi 2000 m. liepos 12 d. Komisijos sprendimo dėl valstybės

pagalbos, kurią Prancūzijos Respublika suteikia Scott Paper SA/Kimberly — Clark (Valstybės pagalba CR 38/1998, ex NN 52/1998, paskelbtas 2002 m. sausio 15 d. OL L 12, p.

1) Prancūzijos Respublika neįvykdė savo išsipareigojimų pagal EB sutarties 249 straipsnio 4 dalį ir minėto sprendimo 2 ir 3 straipsnius;

- 2) priteisti iš Prancūzijos Respublikos bylinėjimosi išlaidas.

Ieškinio pagrindai ir pagrindiniai argumentai

Prancūzijos institucijos neužtikrino, kad sprendimas būtų įvykdytas teisingai, nedelsiant ir veiksmingai pagal nacionalines procedūras, kas prieštarauja 1999 m. kovo 22 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 659/1999, nustatančio išsamias EB Sutarties 93 straipsnio taikymo taisykles (¹), 14 straipsnio 1 ir 3 punktams, kuris numato, kad valstybė narė turi imtis visų priemonių, kurios būtinos, kad pagalba būtų išieškota iš gavėjo. Nacionalinio teismo sprendimas prieštarauja jo išsipareigojimui suteikti Bendrijos teisei praktinį veikimą, o pagal Prancūzijos teisę neįmanoma imtis laikinųjų priemonių, o tai neleidžia kompensuoti automatinį bylos nagrinėjimo sustabdymo pasekmių.

Prancūzijos institucijų elgesys prieštarauja EB 10 straipsnyje nustatytai solidaraus bendradarbiavimo pareigai. Prancūzija neatsakė į Komisijos 2003 m. lapkričio 21 d. laišką, nepaisant trijų priminimų ir Komisijos konkurencijos generalinio direktorato bei Prancūzijos institucijų susitikimo, kuriame apžvelgti valstybės pagalbos išieškojimo atvejai Prancūzijoje. Nežiūrint į tai, kad Komisija keletą kartų prašė Prancūzijos pateikti nutarties sustabdyti bylos nagrinėjimą kopiją, ji kopijos negavo. Todėl Komisija abejoja tikslia išieškojimo procedūros eiga. 2004 m. liepos mėn. iš oficialių šaltinių Komisijai gavus informacijos, kad nutarties sustabdyti bylos nagrinėjimą niekada nebuvo, priešingai nei teigė Prancūzijos institucijos, ši abejonė padidėjo. Šiomis aplinkybėmis Komisija negali nagrinėti išieškojimo solidaraus bendradarbiavimo dvasia, kaip nustatyta Teisingumo Teismo praktikoje.

(¹) OL L 83, p. 1.